

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data: 27.11.2020

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află judecarea apelului formulat de către apelanta – creditoare împotriva Sentinței civile nr. pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr., având ca obiect contestație la executare – suspendare executare silită, în contradictoriu cu intimata – contestatoare.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, au răspuns: apelanta – creditoare, prin avocați, intimata – contestatoare, prin avocat.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Apelanta – creditoare, prin avocat depune la dosar Cerere privind dezlegarea unei probleme de drept, având anexate înscrisuri în copie certificată pentru conformitate cu originalul.

Intimata – contestatoare, prin avocat, depune la dosar Încheierea din 14.02.2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr., cu mențiunea Definitivă prin respingerea apelului Decizia civilă a Tribunalului București – Secția a V- a Civilă și practică judiciară. Arată că prin aceasta s-a tranșat, din nou, problema de drept cu privire la care partea adversă solicită sesizarea Î.C.C.J. Invocă puterea de lucru judecat a hotărârii menționate. Menționează că înțelege să nu solicite amânarea cauzei pentru a lua cunoștință de cererea de sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Tribunalul acordă părților cuvântul asupra cererii apelantei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea judecății.

Apelanta – creditoare, prin avocat, învederează că în speță sunt îndeplinite toate condițiile privind admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile care să dezlege chestiunea de drept esențială în cauză, respectiv calificarea scrisorii de garanție dacă este sau nu titlu executoriu. Arată că prima instanță a făcut referire la un text legal care nu mai este vigoare de multă vreme. Calificarea scrisorii de garanție ca titlu executoriu trebuie să aibă în vedere două texte legale, respectiv unul din Codul civil și altul din O.U.G. nr. 99/2006. În mod eronat prima instanță de fond a avut în vedere o prevedere din Legea nr. 58/1998, care nu mai este în vigoare. Din cele două texte legale rezultă că scrisoarea de garanție este titlu executoriu. Chestiunea de drept este esențială pentru soluționarea cauzei. Faptul că s-a depus o hotărâre judecătorească din care rezultă că o instanță a apreciat că scrisoarea de garanție este un titlu executoriu este un argument în plus pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. În prezent există o neclaritate în ceea ce privește reglementarea legală a scrisorii de garanție, atunci când este vorba de o scrisoare de garanție bancară. Astfel, nu trebuie avut în vedere doar art. 2321 Codul civil, ci și textul special, respectiv art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006, în care se precizează că garanțiile sunt titlu executorii. În speță, este vorba de o asemenea garanție personală. În această privință nu există o pronunțare anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceasta nepronunțându-se nicio printr-o hotărâre într-un recurs în interesul legii, nici printr-o hotărâre asupra unei chestiuni prealabile. Și în doctrină și în practica judiciară există opinii diferite privind chestiunea de drept. În doctrină s-a apreciat că scrisoarea de garanție bancară este titlu executoriu. De asemenea, există hotărâri din care rezultă că aceasta este titlu

executiv. Astfel, chestiunea de drept trebuie lămurită la nivel de principiu printr-o hotărâre preliminară a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Este îndeplinită și a treia condiție, privind existența unui proces pendinte în fața ultimei instanțe, neexistând o altă fază procesuală. Solicită admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apelanta – creditoare, prin avocat, depune la dosar Note de ședință privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Invocă noutatea chestiunii de drept, arătând că deși referirea este la dispozițiile unor legi care ar putea fi apreciate ca vechi, există două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept din anul 2015, în care se menționează că poate apărea o chestiune de noutate urmare a cazurilor puse în discuție. În speță chestiunea este de noutate întrucât este vorba de executarea unei scrisori de garanție bancară. Nicio bancă nu refuză executarea unei scrisori pe care a emis-o, executând-o la prima cerere a beneficiarului acesteia. Refuzul la plata unei scrisori de garanție bancară este strict reglementat de lege și respectivele cazuri sunt rar întâlnite. În România este al treilea caz de refuz. Conform unei decizii a Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 2015, pronunțarea unei hotărâri prealabile are în vedere prevenirea unei practici neunitare.

Intimata – contestatoare, prin avocat, solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere că nu sunt îndeplinite cerințele. Elementul de noutate este contrazis prin faptul că în cauză există opt hotărâri judecătorești în care a fost tranșată între părți această problemă. La concluziile scrise din 29.03.2020 intimata a anexat șapte decizii pronunțate de Tribunalul București în alte cauze. Problema de drept are în vedere un text de lege din anul 1998, preluat întocmai și în Ordonanța nr. 99/2006. Scopul procedurii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu este pentru reglementarea unei practici neunitare, ci pentru a se soluționa o problemă nouă cu care se confruntă instanțele. Pentru practica neunitară este reglementat recursul în interesul legii. Astfel, elementul de noutate nu există în cauza de față. Scopul cererii este ilicit, pentru sustragerea de la efectul obligatoriu și de la autoritatea de lucru judecat, întrucât intimata a depus la dosar opt hotărâri judecătorești care au intrat în circuitul civil și care au soluționat chestiunea în discuție. Invocă principiul securității raporturilor juridice. Nici din această perspectivă nu sunt îndeplinite condițiile cererii. Practica neunitară nu a fost dovedită.

Apelanta - creditoare, prin avocat, în replică, învederează că trebuie apreciat caracterul noutății în raport cu faptul dacă problema de drept a mai fost sau nu analizată printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o hotărâre în interesul legii. Nu există asemenea soluționări de principiu. Scopul procedurii este acela ca o instanță care judecă în ultimă instanță să nu aibă ultimul cuvânt fără ca Înalta Curte de Casație și Justiție să aprecieze în legătură cu chestiunea de drept foarte importantă pentru toate instanțele naționale. Singura instanță care poate să rezolve la nivel de principiu chestiunea de drept este Înalta Curte de Casație și Justiție.

Tribunalul, având în vedere că în măsura în care se va înainta către Înalta Curte de Casație cererea pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, urmează a se suspenda judecata, iar în măsura respingerii cererii urmează a se continua judecata, în subsidiar acordă cuvântul asupra probelor și asupra apelului.

Apelanta - creditoare, prin avocat arată că se impune soluționarea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție înainte de discutarea probelor.

Având cuvântul asupra probatoriului, apelanta - creditoare, prin avocat, solicită încuviințarea probelor cu înscrisurile depuse la dosar, precum și cu înscrisurile pe care urmează a le depune la acest termen. Invocă existența unui contract de credit încheiat de și solicită instanței a pune în vedere părții adverse să depună la dosar respectivul contract. Arată că apelanta deține o copie a contractului și se impune a se verifica dacă aceasta este confirmată de partea adversă. Arată că această chestiune este esențială pentru soluționarea pricinii, întrucât toată apărarea părții adverse a fost în sensul că nu există un contract de credit. Depune la dosar Cerere de probe și înscrisuri, pe care le comunică reprezentantului părții adverse.

Intimata – contestatoare, prin avocat, solicită respingerea cererii părții adverse de depunere a contractului de credit. Arată că probele se propun și se anexează cererii de apel. În măsura în care probele nu au fost anexate cererii de apel și nu se încadrează într-o excepție, respectiv să fie vorba de un înscris ulterior depunerii apelului sau să existe motive obiective care să permită încadrarea într-o excepție, cererea este tardivă.

Apelanta - creditoare, prin avocat, învederează caracterul devolutiv al apelului, astfel că se impune administrarea tuturor probelor necesare. Contractul de credit nu s-a aflat în posesia apelantei, ci în posesia părții adverse. Se impune confirmarea dacă acest contract este cel care a stat la baza emiterii scrisorii de garanție.

Tribunalul, deliberând asupra cererii de probe, constată tardivitatea depunerii înscrisurilor, în condițiile în care acestea nu au fost menționate și solicitate prin cererea de apel. Instanța urmează a ține cont de înscrisurile care au fost depuse și în fața primei instanțe sau au fost atașate cererii de apel. În măsura în care înscrisurile depuse la acest termen nu au fost atașate cererii de apel, Tribunalul apreciază că a intervenit decăderea apelantei din dreptul de a solicita proba cu aceste înscrisuri. În ceea ce privește contractul de credit, Tribunalul constată că cererea de înfățișare a înscrisului nu a fost formulată prin cererea de apel, deși înscrisul este anterior, astfel că și în acest caz a intervenit decăderea, având în vedere disp. art. 470 coroborat cu art. 254 C.pr.civ.

Apelanta– creditoare, prin avocat, arată că la data de 26.11.2020 a obținut din Bulgaria înscrisurile depuse, fiind în posesia intimă. Odată cu obținerea certificatului constatator și a hotărârii conform căreia intimata se afla în faliment la momentul eliberării scrisorii de garanție bancară, respectiv cu ocazia redactării respectivei hotărâri, apelanta a aflat și de contractul de emisie a scrisorii de garanție bancară, fiindu-i comunicate la data de 26.11.2020 de către avocați din Bulgaria. Formulează cerere de recuzare a completului de judecată, în temeiul art. 42 pct. 1 și 13 Cod procedură civilă. Arată că al doilea judecător în complet are în vedere să-și mențină hotărârea pronunțată în dosarul nr., parte disjunctă din prezentul dosar, astfel că trebuia să se abțină de la soluționarea cauzei. Menționează că va depune în scris cererea de recuzare și va achita taxa judiciară de timbru.

Tribunalul pune în vedere apelantei să achite taxa judiciară în cuantum de câte 100 lei aferentă recuzării fiecare membru al completului de judecată.

Având în vedere că formularea cererii de recuzare nu împiedică continuarea judecării, Tribunalul acordă părților cuvântul asupra apelului, urmând a amâna pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și asupra apelului, în măsura în care cererea de sesizare va fi respinsă, pentru soluționarea cererii de recuzare.

Apelanta - creditoare, prin avocat, învederează că este o chestiune esențială a speței calificarea scrisorii de garanție, respectiv dacă aceasta este sau nu titlu executoriu. Prima instanță a apreciat că nu este titlu executoriu, întrucât în prevederile Codului civil nu se precizează caracterul de titlu executoriu, cu toate că este vorba de un angajament cu caracter ferm. În mod eronat, prima instanță, în loc să aibă în vedere reglementarea legală în vigoare aplicabilă în speță în ceea ce privește activitatea bancară, respectiv O.U.G. nr. 99/2006, s-a referit la Legea nr. 58/1998, care nu mai este în vigoare. Învederează că art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 a fost interpretat în doctrină ca fiind temeiul principal care conferă scrisorii de garanție caracter de titlu executoriu. Acest text normativ prevede că sunt titluri executorii contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală încheiate de instituțiile de credit. Indubitabil în speță este vorba de un contract de garanție personală. Sediul materiei îl constituie art. 2231 din noul Cod civil, secțiunea dedicată garanțiilor autonome care sunt garanții personale. Textul art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 indică fără dubiu că fiind vorba de o garanție personală constituie titlu executoriu. În ceea ce privește calificarea, s-a stabilit atât înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, cât și sub imperiul acestuia, că și dacă este calificată ca un contract bilateral și dacă este calificată ca un contract unilateral, caracterul de garanție personală este indubitabil. Contrar susținerilor părții adverse, în sensul că doar dacă ar fi un contract de credit, ar avea caracter de titlu executoriu, art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 este foarte clar, în sensul că și garanțiile personale sau reale sunt

titluri executorii. Se confundă contractul de garanție cu contractul de credit, ele fiind operațiuni juridice autonome, putând fi corelate. Chiar și în acest caz, scrisoarea de garanție bancară este legată de un contract de credit. În speță, banca emitentă a scrisorii de garanție nu putea să facă abstracție de logica legală și bancară a scrisorii. În momentul în care se dă o scrisoare de garanție unei persoane, în speță o entitate juridică, aceasta entitate are un contract de garanție cu banca emitentă a scrisorii. Din momentul în care se dă scrisoarea de garanție raportul dintre emitentul scrisorii și ordonator, respectiv cel care solicită scrisoarea de garanție, este un raport de credit. Toate temeiurile conduc la concluzia că scrisoarea de garanție este titlu executoriu. Solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept, întrucât este vorba de o chestiune nouă, riscând să se creeze o practică judiciară contradictorie. Anterior nu s-a contestat că scrisoarea de garanție este titlu executoriu, iar băncile au executat scrisoarea de garanție, având în vedere și această calificare. Recent, urmare a unei dispune juridice între părți, pentru prima dată s-a apreciat că scrisoarea de garanție nu este titlu executoriu, în pofida doctrinei. Este nelegală soluția pronunțată de prima instanță. Solicită admiterea apelului și respingerea contestației la executare. În ceea ce privește cadrul procesual al apelului arată că prima instanță s-a pronunțat doar în legătură cu caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție. Doar această chestiune formează obiectul apelului și doar la ea se limitează efectul devolutiv, întrucât partea adversă nu a formulat apel. Toate celelalte aspecte invocate de partea adversă urmează a nu fi avute în vedere întrucât depășesc cadrul procesual al apelului și, totodată, sunt neîntemeiate.

Apelanta – creditoare, prin avocat, învederează că judecătorul de la instanța de fond a avut o atitudine oscilantă în ceea ce privește caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară. Astfel, 2013 a pronunțat o hotărâre de încuviințare a unei scrisori de garanție bancară, depusă la dosar, apreciind că aceasta este titlu executoriu și trebuie executat de îndată de bancă conform clauzelor. În 2017 judecătorul a dispus suspendarea executării scrisorii de garanție bancară, reținându-se că scrisoarea de garanție bancară nu ar fi titlu executoriu, iar în anul 2018 a pronunțat hotărârea apelată în cauză. Judecătoria Sectorului 1 București a pronunțat cel puțin șase hotărâri în care s-a apreciat că scrisoarea de garanție bancară constituie titlu executoriu care trebuie executat de îndată, conform clauzelor din scrisoare. Secția a V-a Civilă a Tribunalului București a pronunțat două hotărâri judecătorești, în dosarele, în care s-a reținut că executarea silită s-a început în baza unui titlu executoriu valabil și trebuie continuată până la executarea definitivă a scrisorii de garanție bancară. Unul dintre cele două dosare se referă la scrisoarea de garanție bancară- titlu executoriu ce face obiectul prezentei cauze. În considerentele hotărârii, instanța a reținut că executarea silită a început în baza unui titlu executoriu valabil și trebuie continuată până la executarea definitivă, inclusiv a cheltuielilor de executare. Solicită admiterea apelului astfel cum a fost formulat. Menționează că va solicita pe cale separată cheltuielile de judecată.

Intimata – contestatoare, prin avocat, solicită respingerea apelului ca nefondat. Învederează că în ceea ce privește lipsa caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, chestiunea de drept a fost deja tranșată prin opt hotărâri judecătorești, patru referindu-se la scrisoarea de garanție din prezenta cauză, iar celelalte se referă la alte scrisori, dintre aceleași părți, în aceleași raporturi contractuale, identice prin conținutul lor. Considerentele respectivelor hotărâri au intrat în circuitul civil și se impun și în prezenta cauză în virtutea principiului securității raporturilor juridice. În respectivele hotărâri judecătorești au fost analizate toate argumentele pe care le-a prezentat apelanta în cauza de față. În ceea ce privește art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006, trei dintre hotărârile judecătorești menționate au analizat în detaliu dacă respectivul articol prevede ca o scrisoare anexă dintr-un contract de furnizare este sau nu titlu executoriu. Toate instanțele au reținut că articolul se referă la activitatea de creditare. Scopul legiuitorului, conform notelor de fundamentare, a fost acela de a asigura o acordare de credite în condiții mai facile și a reduce din costuri. De asemenea, în perioada aceea exista o problemă a băncilor, care intraseră în faliment din cauza faptului că nu -și puteau recupera creditele pe care le-au acordat. În interpretarea istorico -

teleologică doar contractele de garanție din cadrul unor contracte de credit sunt titluri executorii. Totodată, conform interpretării gramaticale, legiuitorul nu ar fi folosit „inclusiv” și nici a doua virgulă. Dacă ar fi considerat că sunt titluri ar fi menționat contractele de credit și contractele de garanție sunt titluri executorii. Contractul de furnizare nr. prevede în art. 24 că scrisoarea de garanție este parte integrantă din contractul de furnizare. Este vorba de o scrisoare de garanție inclusă în contractul de furnizare. O astfel de scrisoare nu poate fi considerată titlu executoriu, întrucât nici contractul de furnizare și nici scrisoarea de garanție nu sunt titluri executorii, conform prevederilor din Codul civil. Art. 1766 Cod civil se referă la contractul de furnizare, iar art. 2321 Cod civil se referă la scrisoarea de garanție. În niciunul dintre aceste articole nu se prevede caracterul de titlu executoriu. Ori de câte ori legiuitorul a înțeles ca un act din Codul civil să fie titlu executoriu a prevăzut aceasta în mod expres. Nefiind o dispoziție clară, explicită, scrisoarea de garanție bancară nu este titlu executoriu. Situația premisă a unei executări silite este titlu executoriu, în lipsa acestuia executarea fiind vădit nelegală. În ceea ce privește limitele devolutive ale apelului arată că prin întâmpinare au fost reluate toate motivele invocate în fața primei instanțe. În alin. al doilea din Aspecte preliminare s-a solicitat în mod explicit instanței să soluționeze și aspectele arătate. Raportat la această solicitare, odată cu întâmpinarea, instanța a fost investită și cu cercetarea aspectelor respective. Contestatoarea nu putea să formuleze apel împotriva hotărârii primei instanțe întrucât s-au admis în integralitate pretențiile. S-a invocat că nu se poate discuta despre pretenții și apărări pe fond, atâta timp cât nu există un titlu executoriu. Se impune judecata în fața instanței de drept comun, nu în fața instanței de executare. Acest aspect l-a constatat și instanța de executare. Contestatoarea nu putea să atace acest considerent, care îi aparținea, nu avea interes și ar fi fost un abuz de drept procedural. Prin întâmpinare s-a solicitat ca, față de neanalizarea celorlalte aspecte, instanța de apel să le analizeze. Prin apelul formulat, partea adversă în partea finală se referă la respectivele motive. Creanța nu este certă, lichidă și exigibilă, aceasta rezultând chiar din cererea de executare silită. Aceasta are anexat contractul de furnizare și scrisoarea de garanție. Contractul de furnizare prevede că este parte integrantă din scrisoarea de garanție și prin urmare, trebuie analizate împreună, astfel, s-ar încălca voința părților exprimată în scris, opozabilă. Nu există o cerere de plată în termenii scrisorii de garanție. În scrisoare se prevede că trebuie să fie depusă o cerere de plată în original la ghișeul băncii, în care să se arate măsura în care au fost îndeplinite obligațiile garantate. O astfel de cerere nu este anexată cererii de executare silită și nu există dovada că a fost depusă în original la ghișeul băncii. Există discrepanțe între suma din respectiva cerere și suma pusă în executare din dosarul de față. Astfel, creanța nu este certă. Creanța nu este certă nici prin raportare la circumstanțele cauzei, cum este cazul că în 11.09.2012 s-a notificat cesiunea de creanță. Potrivit art. 1578 Cod civil această cesiune a condus la transmiterea creanței către bancă, astfel că plata creanței, conform contractului de furnizare, putea fi făcută doar către bancă. Niciodată apelanta nu a făcut o plată, conform contractului de cesiune, care i-a fost notificat. Plata prețului era obligatorie în avans, conform art. 5 din Contractul de furnizare. Prin faptul că nu s-a făcut niciun fel de plată se solicită executarea unei obligații prin încălcarea obligațiilor anterioare. Prin comunicatul de presă de la fila 47 dosar apelanta a declarat că a fost executat în parte contractul, a fost reziliat și fondurile respective refolosite. Se solicită excesiv executarea unei scrisori care reprezintă 110% din valoarea totală a obligației. Instanța de drept comun trebuie să analizeze toate aceste aspecte, ceea ce a dispus prima instanță, în mod temeinic și legal. Solicită menținerea sentinței apelate. Menționează că va solicita pe cale separată cheltuielile de judecată.

Apelanta – creditoare, prin avocat, în replică, arată că scrisoarea de garanție este independentă de raportul fundamental, creând raporturi autonome. Nu se confundă raportul dintre furnizorul inițial și beneficiarul contractului cu raporturile care se nasc din scrisoarea de garanție. Pe de o parte se stabilește raportul între emitentul de garanție și ordonator, între ordonator și beneficiar și raportul dintre beneficiar și ordonator. Aceste trei categorii de raporturi sunt autonome față de raportul fundamental. În situația scrisorii de garanție regula este că mai întâi se plătește și ulterior, dacă este cazul are loc judecata pe raportul

fundamental. Acesta este motivul pentru care se conferă caracterul de titlu executoriu scrisorii de garanție. Ideea că se confundă scrisoarea de garanție cu contractul de furnizare ignoră în totalitate specificul scrisorii de garanție. Apărările din întâmpinare trebuie analizate raportat la obiectul apelului. Câtă vreme nu s-a formulat apel incident de partea adversă, cadrul devolutiv al apelului se rezumă la ceea ce s-a criticat prin apel. Dacă apelul s-ar raporta la chestiuni care depășesc sfera pronunțării primei instanțe s-ar încălca dublul grad de jurisdicție. Ceea ce nu a făcut obiectul analizării primei instanțe nu poate face obiectul apelului. În apel au fost formulate anumite referiri cu caracter general, pentru a arăta că sunt neîntemeiate, însă nu sunt elemente care să fie discutate în cadrul procesual al apelului. Scrisoarea de garanție are o valoare însemnată de 22.000.000 euro. Apelanta a încheiat contractul cu societatea întrucât banca a garantat, acesta fiind elementul care a consolidat raportul de încredere dintre părți. Banca urmărește să mute riscul insolvabilității debitorului către cel care trebuia să beneficieze de servicii, o autoritate de stat.

Apelanta – creditoare, prin avocat, arată că în anul 2013 s-a depus contestație la executare împotriva executării silită pornite în dosarul de executare din anul 2013 de B.E.J., la peste două luni de la data la care s-a comunicat somația de executare silită, iar contestația tardivă având ca obiect abuz și fraudă din partea în executarea scrisorii de garanție bancară împotriva emitentului. În anul 2014 s-a completat petitul cererii cu o cerere completatoare prin care s-a invocat și motivul că scrisoarea de garanție nu ar fi titlu executoriu. În același an 2014 emitenta a formulat cerere în regres împotriva beneficiarului contractului de furnizare, respectiv împotriva celui care a creditat scrisoarea de garanție bancară, în Bulgaria, pentru suma de 22.000.000 euro. Această acțiune a fost respinsă motivat de faptul că la dosarul cauzei a fost depus contractul gaj din care rezulta că la momentul la care s-a emis scrisoarea de garanție bancară beneficiarul contractului a depus garanții suficiente peste valoarea scrisorii de garanție bancară. În contractul de gaj din 30.07.2012 există clauza în sensul că respectivul contract va fi comunicat în trei zile către și numai în aceste condiții va fi eliberată scrisoarea de garanție bancară. Contractul de furnizare a fost încheiat în data de 4.09.2012, iar până la această dată nu s-a făcut comunicarea nici de către bancă și nici de către. Tardiv a fost depusă contestația la executare, peste termenul de 15 zile, făcându-se dovada când au fost comunicate documentele în Bulgaria, prin Ministerul Justiției.

Apelanta – creditoare, prin avocat, arată că instanța nu s-a pronunțat asupra acestei chestiuni.

Apelanta – creditoare, prin avocat, învederează că cererea completatoare a fost depusă după un an de zile, când contestatoarea nu mai era în termenul de completare a cererii de chemare în judecată. La dosar a fost depusă o hotărâre judecătorească prin care Curtea de Casație din Bulgaria a încuviințat executarea scrisorii de garanție bancară și a recunoscut hotărârea din România, hotărârea fiind definitivă și irevocabilă, fiind respinse numeroase contestații, iar la ultima judecare a cauzei a fost interpelat reprezentantul băncii în ședința de judecată, fiind întrebat dacă mai emite scrisorii de garanție bancară în condițiile în care apreciază că nu sunt titluri executorii. Răspunsul reprezentantului băncii a fost în sensul că nu a solicitat instanțelor din România să constate că scrisoarea de garanție bancară nu este titlu executoriu, ci o instanță din România a dispus aceasta.

Intimata – creditoare, prin avocat, arată că, în principiu raporturile din scrisoarea de garanție sunt independente față de raporturile de fond, însă aceasta este o normă din Codul de procedură civilă care are natură dispozitivă, părțile putând să deroge de la această regulă, cum s-a întâmplat în cauza de față. Conform art. 24 scrisoarea reprezintă parte integrantă și anexă în contractul de furnizare și există articole care se referă la modul în care se execută scrisoarea. În concret s-a derogat de la regulă. În plus, art. 2321 prevede că sunt independente, dar nu poate fi ținut emitentul să plătească în cazul de fraudă și abuz. În cauza de față a fost dovedită atât fraudă, cât și abuzul, dovedindu-se cesiunea de creanță. Beneficiara trebuia să facă plata către contestatoare și, în măsura în care nu-și executa obligațiile furnizorul – vânzătorul, banii respectivi ar fi fost rambursați. Partea adversă nu-și poate acoperi propria culpă prin executarea frauduloasă a scrisorii de garanție. În ceea ce privește cadrul procesual,

arată că în paragraful al treilea al întâmpinării a solicitat să se analizeze aceste motive. Aspectele pot fi analizate raportat la art. 478 Cod procedură civilă. Chiar dacă nu s-ar aplica acest text de lege, conform Codului de procedură civilă apelul incident înseamnă o cerere scrisă prin care se tinde la schimbarea unui considerent sau a sentinței primei instanțe. Manifestarea de voință este în sensul analizării aspectelor din întâmpinare, fiind formulate în termenul legal de formulare a apelului incident. Susținerile făcute de apelantă prin avocat sunt mincinoase și neprobate. Există trei contestații identice.

Tribunalul reține cauza în pronunțare, în principal, asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și implicit suspendarea judecării și în subsidiar asupra apelului, urmând a fi amânată pronunțarea pentru soluționarea cererii de recuzare.

Tribunalul pune în vedere apelantei să formuleze în scris cererea de recuzare și să depună dovada achitării taxei judiciare de timbru aferentă cererii de recuzare.

TRIBUNALUL

Pentru soluționarea cererii de recuzare formulate de apelanta - creditoare, urmează a dispune înaintarea dosarului completului Apel 17 și a dispune amânarea pronunțării asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în subsidiar asupra apelului.

DISPUNE

Înaintarea dosarului completului pentru soluționarea cererii de recuzare a completului de judecată formulată de apelanta – creditoare.

Amână pronunțarea la data de 11.12.2020 asupra cererii apelantei – creditoare de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și, în subsidiar asupra apelului.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 27.11.2020.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

DOSAR NR.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V A CIVILĂ
Î N C H E I E R E

Ședința publică din data: 11.12.2020

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol se află judecarea apelului formulat de către apelanta – creditoare împotriva Sentinței civile nr. pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr., având ca obiect contestație la executare – suspendare executare silită, în contradictoriu cu intimata – contestatoare.

TRIBUNALUL

În conformitate cu dispozițiile art. 123 alin. 3 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 1375/2015, având în vedere lipsa obiectivă a domnului judecător, amână pronunțarea la data de 22.12.2020.

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 22.12.2020.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11.12.2020.

Președinte,

Grefier,

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V A CIVILĂ
ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data: 22.12.2020

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află judecarea apelului formulat de către apelanta – creditoare împotriva Sentinței civile nr. pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. , având ca obiect contestație la executare – suspendare executare silită, în contradictoriu cu intimata – contestatoare.

Tribunalul a reținut cauza în pronunțare asupra cererii apelantei – creditoare de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și, în subsidiar asupra apelului, prin Încheierea din 27.11.2020, când, pentru soluționarea cererii recuzare formulate de apelanta – creditoare și având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 11.12.2020, ulterior la 22.12.2020.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

În ședința publică din data de 27.11.2020, apelanta-creditoare a solicitat, în temeiul art. 519 C.p.c., sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv dacă scrisoarea de garanție bancară este titlu executoriu și, mai precis, dacă legislația bancară (art. 120 din OUG nr. 99/2006) și legea civilă pot fi interpretate în sensul că acestea consfințesc caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară.

În motivare a arătat, în esență, că sunt întrunite toate condițiile pentru a se dispune sesizarea ÎCCJ, iar pe fond răspunsul întrebării adresate ar trebui să fie în sensul că scrisoarea de garanție bancară constituie titlu executoriu.

Intimata-debitoare a solicitat respingerea cererii de sesizare a ÎCCJ, întrucât nu sunt întrunite cerințele prevăzute de lege, pentru motivele expuse în cuprinsul încheierii de ședință de la termenul din 27.11.2020.

Analizând cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reține următoarele:

Potrivit art. 519 Cod procedură civilă (în continuare C.p.c.), „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Astfel, din interpretarea acestui text și având în vedere inclusiv jurisprudența ÎCCJ, rezultă că sunt instituite mai multe condiții cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de pronunțare a unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege o chestiune de drept, respectiv:

- 1). existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- 2). cauza să fie soluționată în ultimă instanță;

- 3). cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- 4). ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

- 5). chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;

- 6). Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauza are ca obiect contestație la executarea silită din dosarul de executare nr. al B.E.J.A., care a fost declanșată în baza titlului executoriu reprezentat de scrisoarea de garanție bancară nr. și se află în curs de judecare în apel pe rolul Secției a V-a Civilă din cadrul Tribunalului București.

Cauza urmează a fi soluționată în ultimă instanță, deoarece în materia în care a fost declanșată această procedură judiciară (contestație la executare), hotărârea primei instanțe este supusă numai apelului, potrivit art. 651 alin. 4 C.p.c. astfel încât decizia pronunțată de tribunal va fi definitivă, în aplicarea art. 634 alin. 1 pct. 4 C.p.c.

Este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate, întrucât cauza se află în competența legală a unui complet de judecată a tribunalului, investit să o soluționeze potrivit art. 95 pct. 2 C.p.c.

Tribunalul apreciază că este întrunită și condiția privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, prin contestația la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 1 București la data de 26.08.2013, sub nr. (devenit ulterior nr.), contestatoarea, în contradictoriu cu intimata, anularea executării silite și a actelor de executare silită efectuate în cadrul dosarului de executare nr..

În motivare a arătat, printre altele, că executarea silită este nelegală, întrucât aceasta a fost declanșată în baza scrisorii de garanție bancară nr., care însă nu constituie titlu executoriu.

Prin sentința civilă nr., Judecătoria Sector 1 București a admis cererea și a anulat executarea silită și actele de executare efectuate în dosarul de executare nr..

În motivare instanța a reținut, în esență, că executarea silită contestată se derulează în temeiul scrisorii de garanție bancară nr., însă aceasta nu poate constitui titlu executoriu, în condițiile în care nicio normă legală nu consfințește acest caracter pentru actul juridic menționat (fiind necesar ca eventuala creanță invocată de intimată să fie în prealabil stabilită de o instanță judecătorească și numai din acel moment intimata ar putea trece la executarea silită a obligației de plată, mai ales că raporturile dintre părți sunt contractuale).

Împotriva sentinței civile menționate a declarat apel creditoarea, solicitând respingerea contestației la executare.

În motivare a arătat, printre altele, că scrisoarea de garanție bancară este un act căruia art. 120 din OUG nr. 99/2006 îi recunoaște caracterul de titlu executoriu. A susținut că, raportat și la prevederile art. 2279 și art. 2321 și urm. Cod civil, scrisoarea de garanție bancară este o specie de garanție autonomă, respectiv un contract bancar de garanție personală, adică un veritabil titlu de credit.

Prin întâmpinarea depusă, intimata debitoare a solicitat respingerea apelului, ca neîntemeiat.

Așadar, împrejurarea dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din OUG nr. 99/2006, art. 2279 și art. 2321 Cod civil 2009, se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, constituie un element de care depinde soluționarea apelului formulat în cauză. Este adevărat că prin apel au mai fost criticate și alte aspecte, însă tribunalul nu le poate analiza la acest moment, întrucât s-ar antepronunța, astfel că de problema de drept menționată depinde soluționarea pe fond a apelului.

ÎCCJ a reținut, în jurisprudența sa, că pentru întrunirea condiției legăturii cu cauza este suficientă că întrebarea din sesizare are în vedere o chestiune ce interesează soluționarea apelului, indiferent de modalitatea de analizare a acestuia.

În acest context, pentru o analiză completă și corectă a chestiunii de drept, tribunalul subliniază că scrisoarea de garanție bancară nr. nu a fost emisă pentru garantarea unui contract de credit, ci pentru asigurarea garantării bunei execuții a contractului nr., având ca obiect furnizarea de ulei de floarea soarelui ambalat în sticle de 1 litru pentru consum individual, încheiat între și societatea bulgară.

Referitor la condiția noutății chestiunii de drept, tribunalul reține că din jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție formată în procedura prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, rezultă că cerința noutății este îndeplinită nu numai atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, dar și în situația unor reglementări mai vechi, dar asupra cărora instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind actuală aplicarea frecventă a normei juridice.

În ambele cazuri este necesar a nu se fi dezvoltat o practică judiciară ce relevă o anumită interpretare și aplicare a normei vizate de chestiunea de drept, întrucât, după cum s-a decis în mod constant, orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici a instanțelor naționale determină pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei.

Prin urmare, nu prezintă relevanță că reglementarea art. 120 din OUG nr. 99/2006 este mai veche, întrucât instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent asupra caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară (emisă pentru garantarea executării unui contract de furnizare), devenind actuală aplicarea normei juridice.

Susținerea intimei-debitoare în sensul că în cauză există 8 hotărâri judecătorești în care a fost tranșată între părți această problemă, cât timp apelanta-creditoare a susținut că aceste hotărâri (pronunțate în procedura necontencioasă a încuviințării silite) nu se bucură de autoritate/putere de lucru judecat, opinia împărtășită și de prima instanță. Astfel, dacă ar analiza aceste susțineri, tribunalul s-ar antepronunța în cauză, ceea ce nu poate fi primit.

Este adevărat că din înscrisurile depuse la dosar rezultă că au fost soluționate, chiar între aceleași părți, cauze similare celei de față, însă nu se poate reține că s-ar fi conturat o orientare certă și consistentă a practicii către o anumită interpretare și aplicare a normei din perspectiva chestiunilor de drept.

Se poate vorbi, astfel, despre o practică în curs de formare, ce justifică declanșarea mecanismului de prevenire a practicii neunitare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, este întrunită și cerința de admisibilitate privind noutatea.

Cea din urmă condiție este, de asemenea, îndeplinită, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept și nici nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având ca obiect această chestiuni de drept.

Tribunalul constată că, 520 alin. 2 C.p.c., încheierea de sesizare a ÎCCJ cuprinde și punctul de vedere al completului de judecată.

Cu toate acestea, tribunalul reține că această mențiune nu reprezintă o condiție de admisibilitate a sesizării, context în care nu își va exprima punctul de vedere cu privire la modalitatea de dezlegare a întrebării adresate, întrucât ar echivala cu o antepronunțare.

Pe cale de consecință, pentru considerentele expuse, tribunalul va admite cererea și va dispune sesizarea Înaltei Curți de casație și Justiție cu soluționarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din OUG nr. 99/2006, art. 2279 și art. 2321 Cod civil 2009, se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară”.

Față de prevederile art. 519 alin. 2 C.p.c., tribunalul va suspenda judecata apelului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Admite cererea formulată de apelanta – creditoare pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006, art. 2279 și art. 2321 Cod civil 2009, se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară”.

Suspendă judecata apelului formulat de către apelanta – creditoare în contradictoriu cu intimata – contestatoare, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Soluție pusă la dispoziția părților, azi, 22.12.2020, prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Judecător,

Grefier,